

Rock bottom

Ik sta voor een blauwe deur. Ik heb de sleutel in mijn hand. De deur is een beetje donkerder dan het prachtige, helle, Griekse blauw waar ik zo van houd. De deur zit in een huis met een typisch Nederlandse gevel, in een Roosendaalse straat met een schattig klein grasveldje voor de deur. Dit is niet het blauw van mijn geliefde land, niet het blauw van zonnige Griekse dagen gevuld met Yiannis en mij. Ja, deze nieuwe voordeur is blauw, dat wel, en ik heb hem net open gedaan. Hier. Mijn Griekse droom is in duigen gevallen. Ik ben een emotioneel wrak en het enige wat ik kan is janken. Zit ik hier ineens op mijn kille, Nederlandse keukenvloer. Mijn tranen zijn zo dik en nat, dat het voelt alsof ik in een zware voorjaarsstorm buiten sta, in mijn tuintje. En Yiannis? Hij gaat gewoon door. Op naar zijn volgende golftoernooi. Als ik ook maar dacht daar iets van te mogen vinden of te mogen zeggen, ontplofte hij. Golf is heilig voor hem. In de praktijk komt het erop neer dat hij niet zonder golf kan, maar wel zonder mij. Natuurlijk zegt hij dat zo niet, maar zo voel ik het wel.

I am alone at a crossroad

I am not at home in my own home

Listen to my heart to the sound from deep within

The time has come for my dreams to be heard

Ik trek me aan mijn oude keukenfornuis omhoog en draai de volumeknop van de radio op max. Beyoncé. Ik

heb Yiannis en zijn familie net van Facebook afgegooid en ook alle nummers verwijderd. Het is te pijnlijk om steeds de naam Kakakis voorbij te zien komen. Wat ben ik boos en wat voel ik me dom. Alles, álles gaf ik op voor hem, voor ons, voor onze droom. Hij wilde dit toch ook? Verdomme. Ik zak weer terug op de vloer. We hebben nog steeds een relatie, maar het is nog minder dan een latrelatie. Ons contact is broos. Hij zal nooit dezelfde stap maken voor mij als ik voor hem heb gemaakt. Hij heeft steeds zijn redenen waarom niet: vanwege zijn familie, zijn huis, zijn hotel, zijn tuin, zijn geld. Oh, wat heb ik een hekel aan hem op dit moment. Geen geld voor een ticket om naar mij te komen, maar wel geld voor zijn golfreizen. Hij weet dat het niet goed met me gaat. Ik heb hier op hem gewacht en zocht tickets voor hem. Hij zou naar mij komen om meer tijd te besteden aan mij en mijn dochter Joy.

Ja, ik ben impulsief. Ik heb op Facebook gezet dat ik weer single ben. Dat neemt overigens meelevend Nederland mij niet in dank af. Mijn lezers en volgers hebben ineens een mening over me, veroordelen me en wijzen me zelfs terecht. Mijn dokter adviseert me om eens even helemaal niets te doen en schrijft me relaxpillen voor, zodat ik wat beter slaap. Ik zit tegen een burn-out aan en ben in een paar weken tijd zeker al tien kilo kwijt.

Ik pak het boek 'De nieuwe aarde' van Eckhart Tolle erbij, dat ik destijds op Aruba al een paar keer had gelezen. Ik heb het weer nodig, de pijnlichamen draaien op volle toeren. Wat ben ik het spoor bijster. Mijn balans

is volledig weg. Ik herinner me hoe ik twee jaar eerder mijn Griekse droom verwezenlijkt zag, dankzij het tv-programma KRO Memories. Ik wilde oud worden op een Griekse berg, met de liefde van mijn leven. Nadat ik had meegedaan aan Memories en mijn oude liefde Yiannis terug had gevonden, werd die droom inderdaad werkelijkheid. Althans, voor even. Ik werd erg ongelukkig. Hij bleek die berg zelf, ik liep non-stop tegen hem aan. Ik kan het nog steeds niet goed bevatten. Ik had hem toch weer gevonden? En hij mij? Tot drie keer toe zijn we op tv geweest en heel Nederland heeft van ons geluk mogen genieten. Zo echt, zo puur, zo mooi. Onze liefde spatte van het scherm af. Mensen werden hier blij van en gunden ons dit geluk. Maar wij zagen onszelf anders.

“Zijn wij dat?” vroeg ik hem na de derde uitzending. Wat zagen we er gelukkig en mooi uit samen. Ook voor hem was de uitzending een eyeopener. We zaten al enige tijd in lastig vaarwater en nu zagen we hoe de buitenwereld ons zag: stralend en gelukkig.

Joy en ik verhuisden naar Griekenland. In ieder geval voor een jaar.

“In het ergste geval verlies je één jaar Joy,” had ik gezegd. “Als blijkt dat het schoolsysteem niet werkt voor jou, dan gaan we volgend jaar zomer terug naar Nederland.”

Ze ging ervoor, mijn lieve enthousiaste studiebol. Maar we waren helaas niet goed voorbereid op het Griekse systeem. Het werd me snel duidelijk dat er maar één land

is waar Joy een goede opleiding kan volgen die bij haar past en dat is Nederland.

Binnen zes maanden waren we terug. Eind december 2014. Ik kan me nog steeds niet voorstellen dat ik terug ben in Nederland. Het land waar dingen tot in details geregeld zijn, het land waar ik allergisch ben geworden voor alle wetten en restricties en het land waar ik op grauwe en grijze dagen mijn blonde kaaskop het liefst zo diep mogelijk de grond in duw. Maar ik heb deze beslissing genomen. Ik moest dit doen, vooral Joy, maar ook voor mijzelf. In eerste instantie gingen we terug naar Wouw, naar mijn moeder. Daar logeerden we een paar dagen, waarna we opgevangen werden door een vriend in Roosendaal. Er spookte maar één vraag door mijn hoofd: wat is er allemaal gebeurd?! Het was zo snel gegaan. Ik weet dat ik beslissingen durf te nemen, knopen durf door te hakken en dat ik in volle vaart een nieuwe richting kan inslaan. Een nieuwe richting in mijn leven. Maar het gaat zó snel, dat ik vaak niet meer weet waar de tijd is gebleven. Ik duik vol passie ergens in, maar het leven brengt me ook weer binnen no time ergens anders. Regelmatig kijk ik terug op al het moois, verdrietigs en heftigs wat ik heb meegemaakt en zie ik mezelf kiezen. Vechten. Overleven, maar ook genieten. De mooie en minder mooie dingen in mijn leven wisselen elkaar in rap tempo af.

Ja Martens, denk ik dan bij mezelf, het gaat snel. Net als een paar jaar geleden op die berg in Griekenland, toen ik voor het eerst na vijftientig jaar mijn Yiannis weer in mijn armen sloot. Vijftientig jaar! Het gevoel tussen

ons was meteen weer opgelaaid, had ons heen en weer gesmeten tussen verleden, heden en toekomst. Alles was op zijn plaats gevallen en ik wist: voor deze man kies ik. En daarbij ook voor het land. Ik zou samen met mijn toen tienjarige dochter emigreren en we zouden een mooie toekomst tegemoet gaan, bovenop een berg.

Mijn droom kwam uit. Ik was zo gelukkig!

Na slechts een paar maanden droom zat ik dus weer bij mijn moeder in Wouw onder de kerstboom. Ik was leeg, had geen spullen, geen geld, geen huis en geen man. Geen Yiannis.

Mijn kracht is te creëren, vanuit mijn ziel, vanuit mijn passie en vanuit mijn droom om iets van mijn leven te maken. Dwars door alle negativiteit heen. Ik wilde echt weer door, ik wilde in Nederland weer van alles oppakken, maar ik kon even niet meer. Ik kreeg veel hulp van mijn liefste vriendinnen en vrienden. Vanuit alle hoeken kwamen spullen naar me toe, ook van stichting Noodbank. Maar wat voelde ik me klein, zwak en kwetsbaar. Eten kon ik niet meer, alleen maar zorgen voor Joy, dankbaar knikken en leren ontvangen.